

спаднало, първата година щѣше да внесе тридесетъ хиляди. „Дано само не спадне още!“ — молѣше се страхливо Илия и се вслушваше въ разговоритѣ изъ кръчми и кафенета.

Често отскачаше и до Коля. Отиваше съ свито сърце: Колю бъркаше житото съ политиката, а политиката не върѣше на добре, — Илия самъ виждаше това. Четѣше му той разни статийки отъ вестници и брошурки, разправяше се въ тѣхъ за кризата и за тежкитѣ години, които идатъ. Значи, влошава се. Щомъ го пишатъ и въ вестницитѣ, значи право е. Пъкъ и така си е: ето, минава декември, настѣпва януари, а ценитѣ на всички земледѣлски произведения падатъ. „Добре че всичко продадохъ на време“, — утешаваше се Илия. И мислѣше съ страхъ за идущата година.

Разносцитѣ въ кѣщи бѣха съкратени до стотинка. „Икономия!“ — командваше Илия като нѣкакъвъ командиръ и следѣше подозрително жена си. Изкараха четиридесетъ килограма слънчогледово масло, оставиха си само половинъ тенекия. Набраха половинъ човалъ орѣхи, не си задържаха и една черупка дори. Памукъ, яйца, сушени сливи, сусамъ, семки, — всичко отиваше на пазаря. Ходѣше най-вече Илия: съ развлеченъ поясъ, небръснатъ, обутъ набърже, съ небрежно омотани върви. Дремѣше по цѣли часове на чаршията, обикаляше кръчмарници и гостилници, подпитваше, предлагаше, молѣше. Пазарѣше се надълго съ търговцитѣ и винаги оставаше съ убеждението, че сж го излъгали.

До края на януари плати още три хиляди лева. Но хамбарчето бѣше изстѣргано, за добитѣка имаше само малко фий, въ кѣщи ядѣха царевиченъ хлѣбъ, примесенъ съ ржжъ.

— Топлиятъ хлѣбъ върви, оставяй го да изсъхва, — заръчаше Илия на жена си и очитѣ му плам-